

Když bylo jejich kouzelné dobrodružství u konce, chlapec Větvinku objal.
„Dobrou noc,“ řekl. „Děkuji ti.“

Město stále hluboce spalo, když se Vilémek s Rafíkem po špičkách proplížili do postýlky. Větvinka se mezitím uvelebila zpátky do výlohy – tichá, nehybná a zase celá větvičková.

